

Atrevir-s'hi

El Diccionari Fabra dona molt poca informació sobre el verb atrevir-se i no indica cap exemple del seu ús. La Gran Enciclopèdia Catalana no amplia gaire aquesta informació i tampoc no en consigna cap exemple. Sembla evident, però, que el verb atrevir-se demana un complement d'objecte preposicional, introduït per la preposició a quan és representat per un infinitiu, que és el cas més usual, i per la preposició amb si és que admetia un complement representat per un grup nominal (o pronominal): No s'atreveix a dir res. S'atreveixen amb tothom. Diríem, també, S'atreveixen a tot, però en aquesta frase hi veiem clarament l'ús elíptic de verb fer.

En conseqüència, en aquells casos en què el complement del verb atrevir-se hagi estat esmentat abans, caldria representar-lo per mitjà del pronom hi i, això, frases com Em vaig atrevir a demanar-li que vingues i Ens vam atrevir a fer-ho creiem que s'haurien de reduir a M'hi vaig atrevir i Ens hi vam atrevir. ¿Cal, per tant, considerar en tota ocasió inadmissibles frases com «Es van atrevir» o «No s'atreveixen», que sentim tan sovint? Potser és difícil d'afirmar-ho categòricament, i qui sap si es podria admetre un ús absolut del verb atrevir-se. Però sembla fora de dubte que en la majoria dels casos la propietat gramatical exigeix, en les frases construïdes amb el verb atrevir-se, la presència de l'adverbial hi expressió del complement preposicional que, havent-se esmentat abans, no hi és representat pel seu terme específic.

Essent atrevir-se sinònim de gosar, resulta que una frase com No s'hi atreueixen té un significat equivalent a No gosen. L'hom es podria preguntar com és que dues oracions poden expressar el mateix significat si en una figura representat un terme —el complement— que és omès en l'altra. La raó és que el verb gosar és un verb modal —com poder o voier— i té capacitat per a ésser usat amb el complement —un infinitiu— sobrentès. Dit altrament, que no es pot representar per cap pronom. Contràriament al que algu creu, no sempre es el significat —la seva exacta expressió— que exigeix la presència de determinats termes de l'oració. En alguns casos aquesta presència respon a una simple exigència gramatical.

Albert Jane